

Тетяна Шевчук

(17р., Ліцей Херсонської обласної ради, м. Херсон)

Зі щоденника самотнього революціонера

(скорочено)

... Дивуюся, звідки тут, на майдані Незалежності, нас стільки зібралося? І це попри відсутність патріотичного виховання дітей та юнацтва, заходів, спрямованих на розвиток суспільства як нації. Так-так, орієнтованих саме на усвідомлення українцями свого коріння, звичаїв, історії! Бо «дружбі народів» нас уже достатньо «навчив» Радянський Союз... Мабуть, ця волелюбність ще не загубилася у наших генах... Ба навіть більше – ожила!

Величезна проблема українського народу – це те, що він до всього звикає. Як би погано не було – терпимо, зціпивши зуби, проціджуючи крізь них звинувачення влади, століття, Бога... Забуваємо насварити лише себе. Опустили руки, бо стомилися (зарплату затримали, сесія – а грошей немає, дитині візочок треба...). А ми ж звикли до того, що постійно стомлені, завжди жебракуємо, молимося про допомогу країн-сусідів. Та чи не досить?!

Ми не худоба, яку взяв за роги – і прив'язав. Люди самі мають вирішувати, який обрати шлях подальшого розвитку – євроінтеграцію чи імперію двоголового орла.

«Хочеш в Європу – піднімай попу!» – красномовно свідчать таблички у Києві. Найбільше захотіли в Європу студенти – нас тут переважна більшість. Часто раніше чув від літніх людей, мовляв, лише зелена молодь вірить у реформи, революції та марить утопіями перебудов. Старі песимісти, боляче вражені крахом «єдиного» і «нерушимого» – друга найбільша проблема українського суспільства.

Душно від розпарених гарячих душ, понівечених сталевими кігтями «Беркута». Димова завіса. Нудить від моторошного запаху спалюваних шин і присмалених чортячих хвостів. Смогом виїдає очі лють і ненависть. Відчуваю гірко-солоний присмак крапель, що підступають до горла. Але то не сльозогінний газ.

Язики полум'я лукаво лащатся до берців. Прощаюся поглядом зі старим вуличним роялем. Ми тяжко застогнали нотою до в субконтрактаві. Тепер музика Майдану лунає реквіємом. Ритмічно гупають по залізу, яке наче намагаються розпекти. Аби поставити тавро на

небі?.. На людях? Ні, ні... Викувати б із того заліза броню, заговорену молитвами святими, для кожного з тих, хто тут за правду. Але каски у нас лише із каструль та мисок.

Ми до них словом, а вони.... Вони не до нас... Вони – проти. І не словом, а ділом. Аби так їхні обіцянки виконувалися!

Температура мінус 145 за шкалою людяності з точки зору українця. Поливають водою з брандспойта, брудом – звідки його стільки у них береться?.. Луплять наче скотину, очі кров'ю налилися... Мабуть, через це сліпі. Кулі летять, розсікаючи божевільним свистом повітря і хоробрі серця.

У відчаї скандують їм, тим, які гордо плывуть серед натовпу, укриті полотнищем кольору голубого Дніпра й жовтогарячого сонця: «Герої не вмирають!!! Герої не вмирають!!!». Тужливо затакують: «Мамко ж моя, не лай мене...». Ні, вона не буде... Вона проклинатиме увесь світ і волатиме: «Ти ж на моїм серці лежав!.. Ти ж на моїм серці лежав!..».

«Вічна пам'ять героям!..», «Пам'ятаємо. Тужимо...», «Ми не забудемо!..» – брешуть. Сьогодні про них говорять усі. Завтра – лише газети-щотижневики і підсумки новин. А пам'ятатимуть і тужитимуть лише вмить посивіла матір, постаріла дружина і діти, що так швидко подорослішали...

А Василь Симоненко десь там на денці серця ще наївно питається: «Ти знаєш, що ти Людина? Ти знаєш про це чи ні?..».

* * *

«Боже, я благаю тебе, захисти воїна, Раба твого...», «Мам, коли повернеться тато?..», «Синку, любий, повертайся живим...», «Боже, спаси, дай сили нам...», «Господи, убережи...».

Всевишній, ти ж чуєш плач сей щодня і щомиті. Кажуть, що з нами правда і з нами Ти... Чому ж мовчиш, Владико?.. Чому ж не гримнеш, не допоможеш нам?! Мовчиш...

У відчаї вдивляюся в потерту ікону, яку вклала мені перед дорогою в руки мама. Цілую і кладу у внутрішню кишеню шинелі. Заплющую очі, та не знаходжу сну. І не хочу. «На тому світі випишся», – гуркочуть цинічним реготом снаряди. А я їм не вірю.

Здіймаю голову вгору: крізь дірку в наметі заглядає Мала Ведмедиця. Згадую Умку із однойменного мультфільму. Те, як він учився закривати лапами свій чорний ніс, щоб замаскуватися. Мимоволі у гіркій усмішці кривиться рот: наші «захисники Вітчизни» теж добре вміють ховати носа...

Гидко від нарікань телевізійних зомбі... Мої вуха звикли до чужої музики... Вони, здається уже майже не сприймають частоти брехливих слів. А може, правдивих теж?..

Війна показала, хто є хто, з'ясувала, чим для кожного з нас є Україна. Один патріот лише на словах – допоки кулі над головами не свистять... Другий плює на «фашистскую украинскую землю», третій узагалі не визнає такої на карті, але за обидві щоки славно наминає вирощений «бандерівцями» хліб... Той, що з мандатом, – у вишиванці стоїть, братами називає, закликає до єдності... А тільки-но прозвучить «Стоп, камера!» – одягає до-

рогуще пальто, бере кейс із «нулями» і летить на Балі, бо, бачте, стомився дуже. Не треба заглядати до пана в рот. Йому тут можна все, він же патріот.

Мій найкращий друг, Мишко, героєм став учора. У нього улюблені кольори – пшениці й неба. Так і приросли до серця. Укритий цим святим полотном, ішов цілувати землю вкраїнську... Заважав губам лише цинк. «Герої не вмирають...»

Я не боюся смерті. Бо помру гідно. Кажуть, немає такої ідеї на світі, за яку можна було б віддати життя – своє або іншого... А за що тоді можна його віддати?.. Так уже повелося, що душа українця не знаходить спокою на чужині. Але і на «нашій, не своїй землі» жити не може...

Згадую слова з пісні: «...Гине, гине в темній мряці слід по журавлях... Кличуть: кру-кру-кру... В чужині умру...». Очі стають вологими.

Не загину в немилій стороні! Не схилюся й у рідній, як не впаде на коліна Батьківщина моя!

За волю! За правду! За УКРАЇНУ!

Цілую образ матері в думках. Кладу пригоршню землі святої до ікони біля серця – тепло... Долоню до грудей – клянуся...

Ти була завжди моя. А коли настав час, люба, я віддав усе, щоб стати за тебе! Допоки є... І серце б'є... Ти будеш завжди моя...

Сили є!.. Віра є! Господи, невже почув?..

Встаю з колін.

Ненависно сміються міни.

Уже наші.

